

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-10-15140-15 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת שושנה ליבוביץ

תובעת אולין פסנדי
ע"י ב"כ עו"ד ירון מויאל

נגד

נתבעות 1. עיריית ירושלים
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר גדות
2. חברת החשמל
ע"י ב"כ עו"ד נועם פרץ

פסק דין

מבוא

1. התובעת, ילידת 21.8.57, נפלה ביום 11.7.12 עת צעדה דרך חורשה בשביל המוביל לביתה. לטענתה, היא נתקלה בגדם עץ (להלן: הגדם) אשר היה ממוקם ליד ארון חשמל המצוי בסמוך לשביל (להלן: התאונה). כתוצאה מהתאונה נחבלה בקרסול. התביעה היא בגין נזקי גוף שנגרמו לה בתאונה.
2. התביעה הוגשה נגד הנתבעת 1, עיריית ירושלים, אשר החורשה מצויה בתחומה (להלן: העירייה) ונגד הנתבעת 2, חברת החשמל לישראל בע"מ, אשר ארון החשמל בבעלותה (להלן: חברת החשמל, העירייה וחברת החשמל יחד יכוננו להלן: הנתבעות).
3. התביעה מבוססת על עוולת הרשלנות. המחלוקות בין הצדדים הן לגבי נסיבות התאונה, שאלת האחריות להתרחשותה, שיעור הנכות שנגרמה לתובעת עקב התאונה וגובה הנזק.
4. מטעם התביעה העידו התובעת וחברתה הגב' נעמי מימוני (להלן: נעמי), אשר חשה אל התובעת מיד בסמוך לתאונה. מטעם הנתבעת 1 העיד מר זכרייה עווסאת, מנהל אזור גילה מטעם מחלקת הגנות בעירייה (להלן: זכרייה) ומטעם הנתבעת 2 העיד מר אריק לרנר, סגן מנהל מחלקת אחזקת רשת בחברת החשמל ממחוז ירושלים (להלן: אריק).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15140-10-13 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

התשתית העובדתית

5. אין מחלוקת בדבר הימצאותו של הגדם ליד ארון החשמל בעת התרחשות התאונה. המחלוקות בין הצדדים, במישור העובדתי, מתמקדות בשאלה האם אכן נפלה התובעת במקום הנטען על ידה ואם התשובה לכך חיובית, האם נפלה עקב היתקלותה בגדם.
6. מתצהירה של התובעת ומעדותה עולה כי ביום התאונה, בסמוך לשעה 21:00, צעדה בשביל המוביל לביתה. השביל מחבר את צומת הרחובות הרוזמרין ודב יוסף (להלן: הצומת) עם רחוב אברהם יערי, בו היא מתגוררת, בשכונת גילה בירושלים. הדבר היה לאחר שחזרה במונית מבילוי בקניון מלחה עם חברתה נעמי. נהג המונית הוריד אותן בצומת סמוך לביתה של נעמי ברחוב רוזמרין. הוא לא הוריד אותה בפתח ביתה, עקב תקר בגלגל המונית. היא חצתה את מעבר החציה בצומת ומשם המשיכה ישר בשביל. לאורך השביל לא הייתה תאורה והיה חשוך יחסית. תוך כדי הליכה היא נתקלה בגדם עץ שבלט מספר סנטימטרים מעל פני הקרקע. הגדם היה בסמוך לארון חשמל (ראו תמונה אשר סומנה כמוצג ת/2 על גבה סומן מקום הנפילה ותוואי השביל המוביל משם לבניין בו גרה התובעת). כתוצאה מההיתקלות עם הגדם הסתובב קרסול רגלה הימני והיא נפלה על האדמה גונחת מכאבים. בעדותה אישרה התובעת כי בזמן אמת לא ראתה במה נתקלה. היא הרגישה שנתקלה במשהו קשה אשר בלט מעל פני גובה השביל בו צעדה אך לא ידעה מהו. רק לאחר מכן, למחרת יום התאונה כאשר בנה צילם את המקום, ובתמונה ראתה את הגדם ואת מיקומו בסמוך לארון החשמל, היא מיד הבינה כי נתקלה בגדם.
7. נעמי העידה כי לאחר שירדו מהמונית היא עלתה לדירתה מצויה בקומה הרביעית בבניין ואילו התובעת המשיכה לכיוון הרמזורים על מנת לחצות את הכביש. זמן קצר לאחר מכן (כדקה, שתיים), בעודה עולה במדרגות של הקומה השלישית, התקשרה אליה התובעת וצעקה כי נפלה בשביל. היא מיהרה אליה ומצאה אותה מוטלת ליד ארון החשמל אשר ממקום לאורך השביל לפני עיקולו ימינה (ראו מוצג נ/1 אשר על גבו סמנה נעמי את המעון המצוי מול בנין מגוריה, את מעבר החציה, את השביל ואת מקום הנפילה וכן ראו מוצג נ/2 בו סימנה את תוואי הדרך שהתובעת צעדה בו). התובעת אמרה לה כי נתקלה במשהו. באותו זמן הגיע

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15140-10-13 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

למקום שכן נוסף עם בנו. הם נשאר איתה ואילו היא הלכה להזעיק את בעלה של התובעת. היא פגשה אותו ואת בנו באמצע הדרך והם חזרו לסייע לתובעת. אחד הנוכחים הזמין למקום אמבולנס שפינה את התובעת לבית החולים. כאשר ביקרה אותה בבית חולים אמרה לה התובעת "נעמי היה שם משהו עבה ונתקלתי בו. משהו קשה שנתקלתי בו" (פרוטוקול עמוד 6 שורות 28-29). כמה ימים לאחר התאונה חזרה למקום האירוע וראתה את נעליה של התובעת, נעלי אצבע שטוחות איתן הן נוהגות ללכת לעבודה, זרוקות ליד ארון החשמל וראתה גם את הגדם (פרוטוקול עמוד 10 שורות 15-16).

8. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהוצגו לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי התובעת הוכיחה את גרסתה לגבי נסיבות התאונה ברמה הנדרשת. עדותה של התובעת נתמכת בעדותה של נעמי, אשר אף היא עשתה רושם מהימן והשתלבה היטב עם גרסתה של התובעת. כמו כן היא נתמכת בתמונות שהוגשו בהן נראה כי בסמוך לארון החשמל מצוי גדם עץ, הבולט מספר סנטימטרים מעל גובה פני השביל, עליו שעון צינור באותו גובה (ראו לדוגמא מוצג ת/2. בסיכומיהם לא חלקו הנתבעות על כך שהתמונות צולמו על ידי בנה של התובעת למחרת יום התאונה).

9. איני מתעלמת מכך שבדו"ח מד"א וגם בתיעוד הרפואי מיום התאונה נרשם כי התובעת "מעדה ברחוב". אולם מקובלת עלי עדותן של התובעת ונעמי, אשר כאמור לא ראיתי מקום לפקפק בהן, כי התובעת לא נפלה ברחוב אלא בשביל. נעמי אף ציינה כי בשל מיקום התאונה התקשו אנשי מד"א לפנות את התובעת מהמקום. כמו כן, דעתי היא כי אין בעובדה שהתובעת ונעמי אישרו כי במועד הנפילה לא ראו את הגדם כדי לדחות את גרסת התובעת לפיה נתקלה בו. בעת התאונה המקום היה חשוך יחסית והן התמקדו בתאונה עצמה. התובעת, אשר סבלה מכאבים עזים, לא הייתה פנויה לבחון מהו הגורם המדויק לנפילתה ונעמי התמקדה בטיפול בה ובהזעקת עזרה. מסקנת התובעת לפיה נתקלה בגדם נבעה מכך שנפלה ליד ארון החשמל, שחשה כי נתקלה בדבר מה קשה, ושלמחרת יום התאונה צולם המקום על ידי בנה והיא ראתה בתמונות את הגדם. מסקנה זו נראית בעיני סבירה ומקובלת עלי בשים לב להצטברות הנסיבות עליהן התבססה.

3 מתוך 11

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-10-15140 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

סוגיית האחריות

אחריות העירייה

10. מהעדויות עולה כי השביל מצוי בתוך חורשה המוחזקת על ידי העירייה באמצעות קבלן משנה. בחורשה מבוצעות עבודות ניקיון כל יום ועבודות גיזום פעם בשנה. החורשה מוקפת גדר פרט לפתחים המאפשרים כניסה, אשר אחד מהם מצוי בפתח השביל (ראו תמונה המסומנת כמוצג ת/1). כמו כן מהעדויות עולה כי השביל משמש מעבר לציבור, ובכלל זה ילדים בגיל בית הספר. השביל מוביל אל הבניינים ברחוב יערי בו גרה התובעת ועד לפני כשנה שימש גם כמעבר בלעדי לאנדרטה המצויה בחורשה.

11. נוכח ראיות אלה אין לקבל את טענת העירייה לפיה לא היה צפוי כי עוברי אורח יעשו שימוש בשביל. אם סברה העירייה כי המעבר אינו מיועד לכך, היה עליה לנקוט אמצעים המונעים את הכניסה אליו, כגון להקיף את כל החורשה בגדר או להציב שלט מתאים. כמו כן בניגוד לטענת העירייה, לפיה נפילתה של התובעת היא בגדר סיכוני החיים הרגילים, פשיטא כי הימצאות גדם הבולט מספר סנטימטרים מעל פני שביל המשמש מעבר לציבור הוא בגדר סיכון בלתי סביר אשר יש לנקוט אמצעים סבירים למניעתו.

12. טענתה המרכזית של העירייה היא שהגדם אינו שייך לה ולפיכך אין להטיל עליה אחריות בגין התאונה. לפי הנטען, אין מדובר בשארית גזע של עץ אשר צמח בחורשה אלא בגדם של עמוד כלשהו אשר היה במקום והוסר על ידי מאן דהוא. במצב דברים זה, כך הטענה, על התובעת הנטל להוכיח מי היה הבעלים של העמוד ואין די בכך שהעירייה היא בעלת המקרקעין.

13. אין לקבל טענה זו. על העירייה מוטלת חובת זהירות כלפי המשתמשים בדרכים שבתחומה הנובעת מן המעמד והסמכויות שהוקנו לה בפקודת העיריות [נוסח חדש]. בכלל זה חלה עליה חובה להסיר מכשולים בשטחים ציבוריים (סעיף 235(3) לפקודה). גם אם אניח כי בענייננו אין מדובר בגזע עץ, וכי העירייה לא הציבה את העמוד אשר נוסר אלא גורם אחר, כגון חברת בוק או חברת החשמל, עדיין חלה עליה חובה לשמור על ביטחונם של ציבור העוברים והשבים בשביל ולנקוט אמצעים סבירים על מנת למנוע קיומם של מפגעים על ידי הסרתם.

4 מתוך 11

ת"א 13-10-15140 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

14. זכרייה העיד כי החורשה מתוחזקת באופן שוטף על ידי קבלן משנה מטעמה וכי העירייה מפקחת על עבודתו. בנסיבות אלה העירייה אחראית לאיתור מפגעים ולסילוקם. זכרייה הצהיר כי המקום בו נפלה התובעת מוכר לו היטב והוא נמצא במקום "בעבודה אינטנסיבית, 27 שנים" (סעיף 5 לתצהירו). הוא העיד כי לא ראה במקום עמוד חשמל אלא ראה רק את הגדם (פרוטוקול עמוד 17 שורה 22). מכאן שהעמוד הוסר לפני שנים רבות ואין מדובר במפגע שנוצר סמוך לפילת התובעת. יוער כי העירייה לא הגישה הודעה לצד שלישי נגד הקבלן שטיפל בגן בפועל ולא נטען לאחריותו מכוח סעיף 15 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש].

15. במצב דברים זה, מסקנתי היא כי העירייה התרשלה בכך שלא מנעה את קיומו של המפגע ולא נקטה אמצעי מספיק על מנת למנוע את הסיכון שנוצר בדרכה של התובעת. אילו העירייה הייתה מפקחת באופן הולם על תחזוקת החורשה, סביר להניח כי נפילתה של התובעת הייתה נמנעת. בנסיבות אלה, העירייה אחראית לנוזיקה.

אחריות חברת החשמל

16. ייאמר מיד כי לא מצאתי להטיל אחריות על חברת החשמל לנוזקה של התובעת. לא הוגשו על ידי התובעת, או על ידי העירייה, ראיות כלשהן, כגון מפת תשתיות, הקושרות את חברת החשמל להצבת עמוד במקום, וחשוב יותר, הקושרות אותה לניסורו. ברי שאין די בעצם העובדה כי הגדם מצוי ליד ארון החשמל על מנת להוכיח שמדובר בשארית עמוד שהוצב על ידי חברת החשמל והוסר על ידה באופן רשלני.

17. המסקנה לפיה חברת החשמל אינה אחראית לנוזקי התובעת מתחזקת נוכח עדותו של אריק לפיה מעת הקמתה של שכונת גילה, בשנות השמונים של המאה הקודמת, רשת החשמל הייתה תת קרקעית ומעולם לא הוצבו בה עמודי חשמל. בתמיכה לעדותו הוגשה מפת רשת חברת החשמל באזור הרלבנטי שהיא רשת תת קרקעית (מוצג נ/5). אציין כי איני מקבלת את טענת העירייה לפיה עדותו של אריק בעניין זה היא בבחינת עדות שמועה שכן החל לעבוד בחברת החשמל רק משנת 1991. אם כי יש יתרון מסוים להעדת נציג מחברת החשמל אשר עבד בחברה בעת הרלבנטיות, ניתן להסתפק בעדותו של אריק, בשים לב לתפקידו ולכך שבדק את

5 מתוך 11

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-10-15140-10 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

העובדות הרלבנטיות והגיש מפת תשתיות של חברת החשמל (ללא התנגדות יתר הצדדים).
ברי כי עם חלוף הזמן ממילא לא יימצאו עובדים של חברת החשמל אשר מכירים את העובדות
באופן אישי ולצורך כך נועדה המפה המעידה על טיב התשתיות באזור. מכל מקום הנטל
להוכיח כי העמוד היה שייך לחברת החשמל מוטל על התובעת, ולא על חברת החשמל. בכך
התובעת לא עמדה, ללא קשר לעדותו של אריק.

18. לבסוף יוער כי בניגוד לחברת החשמל, אשר הביאה את עדותו של אריק האחראי על תחזוקת
ארון החשמל והגישה כראיה את מפת תשתיות, הרי שהעירייה הסתפקה בעדותו של זכרייה
שאינו בקי כלל בתשתיות העוברות בחורשה ולא טרחה להגיש מפה המסמנת אותן תשתיות.
העירייה אף נמנעה מלהגיש הודעה לצד שלישי נגד חברת החשמל.
19. בנסיבות אלה, לא הוכח קשר בין חברת החשמל לגדם. לפיכך אין להטיל עליה אחריות כלפי
התובעת בגין הנזקים שנגרמו לתובעת בתאונה.

אשם תורם

20. בנסיבות העניין יש לשקול את אשמתן המוסרית של העירייה, אשר לא נקטה אמצעים
מתאימים למניעת הסיכון שנבע מאי הסרת הגדם, ואת האשמה של התובעת, אשר ביקשה
לקצר את הדרך לביתה. האשמה שיש לזקוף לחובת התובעת מתמקדת בעובדה שלא שמרה על
ערנות מלאה בעת הליכתה בשביל, למרות שמדובר בשביל עפר לא סלול ולמרות שהחורשה
הייתה חשוכה יחסית. יש לצפות מאדם ההולך בשביל לא סלול ובחורשה שאינה מוארת
להתבונן היטב בתוואי הדרך. כמותואר לעיל, הגדם בלט מעל פני השביל ובתשומת לב ראויה
יתכן כי ניתן היה לראותו ולהימנע מלהיתקל בו. כמו כן, יש ליתן משקל לעובדה שהתובעת
בחרה ללכת דרך קיצור למרות שיכלה ללכת בדרך המלך, מוארת ומוסדרת. להתנהגות
התובעת יש להעניק את המשקל המתאים בהתחשב במכלול הנסיבות. בשים לב למכלול
השיקולים הנדרשים לעניין, אני סבורה כי יש לזקוף לחובתה אשם תורם בשיעור של 20%.

הנזק

6 מתוך 11

בית משפט השלום בירושלים

הנכות הרפואית

21. מטעם התובעת הוגשה חוות דעתו של ד"ר מ' לבני אשר קבע כי לתובעת נכות בגין הגבלה בתנועות הקרסול בשיעור 10% לפי סעיף 48(3)(א) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956 (להלן: תקנות המל"ל) ונכות בגין פגיעה עצבית בשיעור 10% לפי סעיף 32(2)(א)(II) לתקנות המל"ל.
22. מטעם הנתבעות הוגשה חוות דעתו של ד"ר ש' וייס, אשר קבע כי נותרה לתובעת נכות בגין שבר בקרסול שנרפא עם נפיחות קלה והגבלה קלה מאוד בתנועה בשיעור 5% לפי סעיף 48(3)(א) (חלקי, מותאם) לתקנות המל"ל ונכות בגין פגיעה בעצב עם ירידה בתחושה בגב כף הרגל בשיעור 5% לפי סעיף 32(3)(א) (בין I ל-II) מותאם) לתקנות המל"ל.
23. נוכח המחלוקת בין המומחים מטעם הצדדים בנוגע לשיעור הנכויות מונה פרופ' ר' מושיוב כמומחה מטעם בית המשפט. בבדיקת הקרסול מצא כי השבר התחבר אך נותרו שינויים ניווניים קלים מדיאליים ולטרליים. בבדיקת התובעת נמצאו צליעה אנטלגית, דלדול שרירים מזערי, הגבלת תנועות הקרסול, נפיחת ורגישות. עקב כך קבע כי לתובעת נכות בגין הפגיעה בקרסול בשיעור 10% לפי סעיף 35(1)ב' לתקנות המל"ל. כמו כן, מצא כי לתובעת ירידת תחושה בפיזור של העצב הפרונאלי השטחי בגב כף הרגל וכי פרט לכך אין חסר נוירולוגי ברגל ימין. עקב כך קבע לתובעת נכות בגין הפגיעה העצבית בשיעור 5% (בין סעיף 32(3)א' לסעיף 32(3)א'II לתקנות המל"ל). עוד נקבע על ידו נכות זמנית בשיעור 100% עד יום 29.4.13, קרי במשך כתשעה וחצי חודשים וזאת בהתאם לאישורי מחלה.
24. הצדדים לא ביקשו לחקור את פרופ' מושיוב על חוות דעתו, ולאחר שעיינתי בה אני מוצאת לאמצה. לפיכך אני קובעת כי לתובעת נכות משוקללת בשיעור של 14.5% בגין התאונה.

ראשי הנזק

25. התובעת הייתה בת 55 עת נפגעה בתאונה. כיום היא בת 59 ו-3 חודשים. התובעת עבדה בעת התאונה כסייעת בגן ילדים של העירייה בהר חומה. גם כיום היא ממשיכה בעבודתה כסייעת

7 מתוך 11

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15140-10-13 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

בשל כפיפותו. מדובר במתנת אסר טו ס קו מה עזר יגדל לט ולמל מקום אין סיבה שהחובות לא תממש אותה עקב התאונה בהתחשב בכך שזהו מקצועה גם כיום.

הפסד פנסיה

29. בהתאם לצו ההרחבה (נוסח משולב) לפנסיה חובה לפי חוק הסכמים קיבוציים, התשי"ז-1957 וצו ההרחבה בדבר הגדלת ההפרשות לביטוח פנסיוני במשק 2016, אני פוסקת לתובעת בגין הפסדי פנסיה ואובדן תנאים סוציאליים 6,000 ₪.

פדיון ימי מחלה וניצול ימי חופשה

30. **ניצול ימי מחלה** - לטענת התובעת יש לפצותה בגין זכותה לפדות, במועד עתידי בו תפרוש מעבודתה, את ימי המחלה שנצברו לזכותה ערב התאונה ואשר נוצלו על ידה עקב פגיעתה בתאונה. התובעת צרפה לתצהירה תלושי שכר ומסמך מטעם מעסיקתה, העירייה, שכותרתו "פירוט היעדרויות" בו נרשמו מספר ימי המחלה שנוצלו על ידה בתקופה זו (צורך לתצהירה כחלק מנספח 7). לצורך בחינת זכאותה של התובעת בגין הפסד פדיון ימי מחלה יש לבחון האם בעתיד, בעת פרישתה, עתידה הייתה התובעת לזכות בפדיון ימי המחלה אם לאו. התובעת לא פרטה האם ערב התאונה עמדה לה הזכות לפדות ימי מחלה על פי ההסדר הקבוע בתקשי"ר. כמו כן לא הוגשו ראיות כלשהן בדבר דפוס ניצול המחלה שלה לפני התאונה בהתחשב ביתרת ימי המחל הצבורים שלה ביום התאונה מתוך כל ימי המחלה שהייתה יכולה לצבור עד מועד התאונה. אף לא נערך חישוב על ידי התובעת לגבי שווי הפדיון ובכלל זה שערך הכספי. בנסיבות אלה לא הוכח כי נגרם לתובעת הפסד בגין פדיון ימי מחלה ואין לפצותה עבורם. אף אין לקבל את טענתה לגבי החשש כי אם תזדקק שוב לנצל ימי מחלה לא יהיו כאלה בידיה לאור ניצולם לאחר התאונה. מאז התאונה עברו שנות עבודה לא מעטות ובהעדר ראיות בדבר ימי המחלה שנצברו ונוצלו מאז לא הונחה תשתית לביסוס טענה זו.

31. **ניצול ימי חופשה** - לפי מסמך פירוט היעדרויות העירייה זקפה לחובת התובעת 38 ימי חופשה שנתית. בעיקרון, יש מקום לפצות נפגע בגין הפסד זכותו לצאת לחופשה שנתית ולקבל

9 מתוך 11

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-10-15140-10 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

בתקופה זו שכר מלא. אולם בעניינו לא פורטו הנתונים המתאימים ובעיקר מהו שווי יום

חופשה שנתית בערכים של חודש 7/12. לא ניתן היה לדכות ערך זה מתכנשי השכר שהוגשו.
במצב דברים זה אין בידי לפצות את התובעת בגין הפסד ימי חופשה.

עזרה וניידות לעבר ולעתיד

32. התובעת שהתה תקופה ארוכה יחסית באי כושר. לפיכך מקובלת עלי עדותה, הנתמכת בעדותה של נעמי, לפיה בשנה שלאחר התאונה הייתה מוגבלת בתפקודה היומיומי, בפעולות אישיות ובניהול משק ביתה, ונזקקה לעזרה מוגברת מבני משפחתה ומחבריה. כמו כן מקובלת עלי עדותה לפיה מידי פעם נזקקה לעזרה בשכר. בשים לב לגילה של התובעת ולטיב הפגיעה יש מקום לחשש כי בעתיד היא תתקשה אף יותר בניהול משק ביתה. עם זאת, יש ליתן משקל גם לשיעור הנכויות ולטיבן אשר אינן מצויות ברף הגבוהה, לכך שהתובעת לא אינה מקבלת עזרה בפועל וכן לעובדה כי ברבות השנים ממילא אדם נזקק לעזרה מוגברת הנובעת מגילו. נוכח מכלול שיקולים אלה, אני פוסקת לתובעת סכום בסך של 20,000 ₪ בגין עזרה לעבר ולעתיד. הסכום נכון להיום.

33. לטענת התובעת עקב התאונה היא נזקקת לשימוש מוגבר במוניות ולהסעה של בני משפחתה בשל הקושי לעלות ולרדת במדרגות אוטובוסים וחשש מפני נפילה נוספת. התובעת לא צרפה קבלות המוכיחות שימוש מוגבר במוניות וספק עם שיעור הנכות שנקבע לה מצדיק זאת. עם זאת, בהתחשב בתהליך השיקום הארוך שעברה, אשר במהלכו הייתה מוגבלת מאוד בתנועתה, אני פוסקת לתובעת סכום על דרך האומדן סך של 5,000 ₪ בגין הוצאות ניידות לעבר. הסכום נכון להיום.

הוצאות רפואיות

34. לטענת התובעת עקב התאונה היא נשאה בעלויות רפואיות שונות והוצאות הנלוות לכך כגון נסיעות. בהעדר קבלות כלשהן התומכות בטענתה, אין לפסוק לה פיצוי בגין הוצאות.

10 מתוך 11

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-10-15140-10 פסנדי נ' עיריית ירושלים ואח'

תיק חיצוני:

תוצאה

35. התביעה נגד חברת החשמל נדחית. התובעת תישא בהוצאות חברת החשמל, על הצד הנמוך,

בסכום של 5,500 ₪ בשים לב לטיב ההליך ולנסיבות העניין.
36. התביעה נגד העירייה מתקבלת. מהסכום שנפסק בפסקאות 26, 28, 29, 32 ו-33 ינוכה אשם תורם בשיעור 20%. ליתרה יתווסף שכ"ט עו"ד בשיעור של 23.6%. כמו כן תישא העירייה בהוצאות משפט בהן נשאה התובעת בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד כל הוצאה.
37. הסכומים שנפסקו ישולמו תוך 30 יום מיום המצאת פסק הדין.

המזכירות תמציא לצדדים עותק מפסק הדין

ניתן היום, כ' אייר תשע"ז, 16 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

שושנה ליבוביץ, שופטת